

Нека да започнем с най-тривиалния, но въпреки това пиперлив въпрос, който се задава на всеки автор: Защо пишете? Какво е за вас литературата: призвание, работа, хоби ..?

Не знам дали е призвание, но в никакъв случай, за мен, писането не е работа, нито хоби! С годините то се превърна в потребност от най-висока степен, като оставим настрана пирамидата на Маслоу. Потребност, без която, поне за сега, не знам как бих живяла. Макар да имам и други занимания, било то творчески или инженерни, които върша с удоволствие. Пишейки, аз откривам, изграж-

дам, лекувам себе си. Писането ме зарежда със сили, изпълва ме с удовлетворение, дава ми смисъл на съществуването ми и на целия ми живот. Независимо от трудностите, препятствията, пропаданията, издиганията, това е пътят, по който вървя.

„Изкуството е в това, което не правиш но се получава. „

Работя, като...

Що се отнася до работата – не мисля, че е важно каква е, а как я вършиш. Когато аз работя, давам всичко от себе си, така че или ще я свърша тази работа по най-добрия начин, според силите и възможностите си, или не. И независимо каква е работата, винаги откривам начин да вложа в нея доза творчество. А понякога тя ме озарява с вдъхновение.

За последно плаках, защото...

„Ако дълго време не си плакал, бликнат ли сълзите

ставаш река.“

Ще променя миналото си, защото...

Не бих променила миналото си. Доколкото то изобщо съществува, всичко е въпрос на отношение към емоциите и спомените за него. Това е нещо, което по пътя до днес и нататък, се изкривява и няма нищо общо с фактите там. От друга страна, някои мои преживявания са ме накарали да се замисля, дали от минало към бъдеще се движим или обратно.

„ ... Животът порасна и стана дете, изгуби се времето в мен.“

Ако имах двойник...

Сигурна съм, че имам, дори и да не е на нашата планета. Ще е интересно да се срещнем и да разберем, доколко се припокриваме като такива, дали ще има да споделим нещо различно.

Не ми стига смелост за...

По-скоро съм смела до безразсъдство, но вярвам, че мога и повече. Водена от интуицията си, рисковете са нещо естествено за мен, като разбира се, не пропускам и да ги обмисля и преценя. Смелост - да, самонадеяност – не!

Никога няма да опитам...

Склонна съм постоянно да опитвам нови неща. Обичам да се гмуркам в непознатото. За сега не съм се сблъсквала с нещо, за което бих казала, че няма да опитам, но пътят ми не е свършил, така че може и да се появи такава.

Моята рецепта за успех е...

Следвам интуицията си. Вземам решения дълбоко в себе си и продължавам като реката в руслото си. И идва един ден, когато те стават реалност. Понякога се налага да се боря, друг път усещам, че борбата е излишна – не му е дошъл моментът на това, което искам да се случи.

На кой въпрос искате да отговорите, но никога не ви го задават?

Всъщност, не обичам да ми задават въпроси.

„Не ме питай нищо ще излъжа.“

Няма да излъжа съзнателно, разбира се. Често пъти даваме отговори, а по-късно откриваме, че е била поредната заблуда. И все пак се сещам, че никой никога не ме е питал – ще се омъжиш ли за мен? Интересно, какво ли бих отговорила...

Критиката по мой адрес я...

На първо място, зависи за какво се отнася критиката. Ако е за живота ми – изслушвам я и разбирам за живота на критикуващия ме. Но така или иначе, животът си е мой и аз вземам решения за него. Що се отнася до работа или творчество – приемам критиката, обмислям, преценявам и решавам доколко и как да се съобразя с нея и накъде да продължа. Градивната критика е нещо добро, дори желано, помага ми да се уча.

Най-добрият и ценен съвет е...

„Тръгвам си с нощта, и сълзи не оставям. Слънцето знае пътя.“
*

„Прелетни птици са думите, отлитат и в гнездата си пак се завръщат.“

По-добре не бих могла да го кажа.

Звездната болест заразна ли е?

Чувствах се по-свободна, докато бях невидима, но все пак се радвам, че излязох на сцената пред кулисите и творчеството ми има възможност да достига до хората. Доста време ми бе нужно, за да свикна с това и да си възвърна поне частица от свободата, с която пишех преди. Да пишеш и написаното да стига до хората, е голяма отговорност. Звездната болест не случайно е наречена така – заразиш ли се, губиш чувството за отговорност. Не бих допуснала това за себе си!

Кои са Вашите критерии за добра литература? Какви характеристики трябва да притежава един литературен текст, за да го определите като такъв?

Написаното мълчаливо, което до-

косва сетивата ми и същевременно ме кара да се замисля, повдига въпроси в мен, дава ми възможност да разширявам границите, както на светогледа си, така и на усещанията си.

Съвременник или класик...

Класиците бяха и остават мои учители, но до тях застават и съвременните – днешното време изисква и нови адекватни изкази, които да достигат до вижданията и усещанията на съвременния човек.

Сега или утре...

Сега е животът днес! Утре е друг живот! Така че определено Сега! Но все пак ако интуицията ми каже, че сега не е моментът, ще я послушам.

Бързо или утвърдително...

Поставена ли съм в такава позиция – осланям се на интуицията и

познанията. Но все пак, бих предпочела да е бавно. Обичам добре да обмислям нещата.

Какво е България?

Страната, в която съм се родила, в която израснах, научавайки се да чета и пиша. Моите житейски уроци за радост и болка. Моят начин да кажа какво е България, е творчеството ми, което дарявам с любов на страната си и моите сънародници.

Четете ли е-книги?

Обичам дърветата, но обичам и книгите - тези, които мога да докосна с пръстите си, да усетя аромата им. Те ме карат да се чувствам по-близо до автора и написаното от него. Но чета и е-книги. Днес, това някак си е неизбежно.

Продължете изречението Е-същност е...Есенция! Светлина, сред чиито частици, имам честта и аз да присъствам с творбите си, за което съм изключително благодарна!